Р Е Ш Е Н И Е
№ 2070

гр. София, 27.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11327** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 11327 от 23.11.2012 г. по описа на Административен съд София-град подадена от Н. С. А. срещу решение № РО-736 от 08.11.2012 г. на директор на Столично управление "Социално осигуряване" (СУ „СО"), с което е оставена без уважение негова жалба вх. № ЖП-859 от 15.10.2012 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване" и срещу разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване".

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на процесното решение, като постановено в нарушение на материалния закон – Кодекса за социалното осигуряване (КСО) и Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС). Сочи, че с разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване" му е отпусната пенсия в минимален размер, а с разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване е определен действителният размер на пенсията му. Счита, че и в двете разпореждания погрешно е посочена като начална дата на отпуснатата, респективно изменена пенсия датата на подаване на заявлението – 27.06.2012 г. Макар към 03.12.2011 г. да е навършил изискуемата възраст за пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) от 37 години и да имал положен осигурителен стаж повече от 37 години, към посочената дата за него не се е породило право на пенсия, предвид факта, че с нормата на чл. 94 от КСО, в редакцията й от 01.01.2005 г.,

за всички категории осигурени лица е било предвидено допълнително изискване за придобиване право на пенсия за ОСВ, ведно с изискванията за стаж и възраст, а именно прекратяване на осигуряването. Към датата на навършване на възрастта по чл. 68 от КСО - 03.12.2011 г., той все още бил зает по договор за управление и контрол със [фирма], осигуряването му не е било прекратено и не е имал право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. С промяната в разпоредбите на чл. 94 от КСО и чл. 2 от НПОС, влезли в сила от 01.01.2012 г. изискването за прекратяване на осигуряването, като условие за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за част от лицата, в това число и за лицата по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО е премахнато. С обжалваното решение на посочените норми на практика е придадено обратно действие, без наличието на изрична законова разпоредба. Предвиденият в сега действащата разпоредба на чл. 94, ал. 1 от КСО 6-месечен срок не може да е започнал да тече преди влизането й в сила - 01.01.2012 г. Поради това подаденото от него заявление на 27.06.2012 г. се явява подадено в 6-месечния срок и пенсията му следва да бъде отпусната от 01.01.2012 г. При подаване на документите му, без акт за прекратяване на осигуряването, в периода 03.12.2011 г. - 31.12.2012 г. е щял да му бъде постановен отказ за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст именно поради липса на прекратяване на осигуряването. До 01.01.2012 г. за него не се е породило право на пенсия. На същата дата е влязла в сила новата редакция на чл. 68, ал. 1, изр. второ от КСО, съгласно който право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на 60-годишна възраст от жените и 63-годишна възраст от мъжете и осигурителен стаж 34 години за жените и 37 години за мъжете, като от 31.12.2011 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца за жените и мъжете до достигане на 63-годишна възраст за жените и 65-годишна възраст за мъжете. В този смисъл изискуемата възраст за придобиване право на пенсия за мъжете към 2012 г. е 63 години и 4 месеца, която възраст навършил на 03.04.2012 г. В тази хипотеза именно от 03.04.2012 г. тече и 6-месечния срок, който, видно от датата на подаване на заявлението - 27.06.2012 г. също е спазил. Предвид изложеното моли съда да отмени обжалваното решение и потвърдените с него разпореждания издадени от ръководител „Пенсионно осигуряване“, по отношение на определената с тях начална дата на пенсията му за осигурителен стаж и възраст и да постанови същата да бъде изплатена от 01.01.2012 г., алтернативно от 03.04.2012 г.

Ответникът – Директорът на Столично управление „Социално осигуряване”, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна и да бъде потвърдено обжалваното решение. Излага, че предпоставките за право на пенсия се съдържат в чл. 68 от КСО и това са: навършена възраст и осигурителен стаж, за съответната календарна година. При наличието на тези законови предпоставки се поражда правото на пенсия на лицето. Отделен е въпросът за неговата субективна преценка, дали това право ще бъде упражнено или не. В чл. 94 от КСО се съдържат разпоредби, регламентиращи само началната дата за отпускане на пенсия, която в зависимост от това дали е спазен шестмесечният срок от придобиване на правото или този преклузивен срок е изтекъл. В настоящия случай към 03.12.2011 г., оспорващият е придобил право на пенсия, могъл е да преустанови дейност по договора за управление и контрол, но по негова субективна преценка е продължил да работи и да се осигурява. С отпадане на изискването за отпадане на осигуряването, след 01.01.2012 г. във всеки един момент той е могъл да упражни

правото си на пенсия в 6 месечния срок от придобиване на правото, но е упражнил правото на пенсия след изтичане на този срок, поради което правилно и законосъобразно е определена началната дата на пенсията. Прекратяването на осигуряването не е предпоставка за придобиване на правото на пенсия, за да се счита, че 6 месечния срок следва да се съблюдава от 01.01.2012 г., когато отпада изискването за прекратяването на осигуряването на лицата, работещи по договор за управление и контрол. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № МП - 54422 от 27.06.2012 г. по описа на СУСО Н. С. А. е поискал отпускане на пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 1 – ал. 2 от КСО. Не се спори, че към заявлението си същият е приложил изискуемите документи за осигурителен стаж и осигурителен доход. В заявлението оспорващият е декларирал, че не се осигурява от 30.06.2012 г., както и желание данните за осигурителен стаж и доход за периода след 01.01.2008 г. да се вземат от персонален регистър.

С разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ на Н. С. А., ЕГН [ЕГН] е отпусната лична пенсия за ОСВ в минимален размер, считано от 27.06.2012 г. - датата на заявлението за отпускане на пенсия. В разпореждането е отразено, че към датата на заявлението за отпускане на пенсия възрастта на А. е 63 години и 6 месеца, а общият му осигурителен стаж, превърнат към III категория труд, е 39 години 8 месеца 12 дни. Пенсията е отпусната в минимален размер съгласно чл. 70, ал. 7 от КСО – 145, 00 лв., като е посочено, че действителният й размер се определя след определяне на средномесечния осигурителен доход за страната и разликата се изплаща от датата на отпускането на пенсията. С разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ личната пенсия за ОСВ на А. е изменена, считано от 27.06.2012 г., като е определен действителният й размер 892, 94 лв. Приложена е и нормата на пар. 22з, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на КСО за ограничаване на максималния размер на получаваната пенсия на 700, 00 лв. Липсват данни, кога разпорежданията са връчени на оспорващия.

С жалба вх. № ЖП 859 от 15.10.2012 г. на СУСО, А. е обжалвал посочените разпореждания, по отношение на определената в тях начална дата на отпускане на личната му пенсия за ОСВ. Направил е искане разпорежданията да бъдат отменени като незаконосъобразни и да се постанови ново разпореждане, с което пенсията му да бъде отпусната от 01.01.2012 г.

При осъществения административен контрол по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО, с решение РО-736 от 08.11.2012 г. на директора на СУСО, жалбата на А. срещу разпорежданията е оставена без уважение, като неоснователна и недоказана. Горестоящият административен орган е приел, че определянето на първоначалната дата на отпускане на пенсията в обжалваните разпореждания е правилно. Посочил е, че А. е изпълнил условията на чл. 68 от КСО - наличие на осигурителен стаж и възраст на 03.12.2011 г. и към тази дата същия е придобил право на пенсия за ОСВ. Към посочената дата обаче А. не е прекратил осигуряването си като изпълнител по договор за управление и контрол в [фирма] до датата на подаване на заявлението си за отпускане на пенсия на 27.06.2012 г., каквото е било изискването тогава за да упражни правото си на пенсия. С пар. 6, т. 21 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2012 г. (обн., ДВ, бр. 100 от 20.12.2011 г.) са направени

промени в чл. 94 от КСО, които влизат в сила от 01.01.2012 г. Изложил е, че съгласно новата ал. 2 на чл. 94 от КСО, задължително прекратяване на осигуряването с цел отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст е необходимо само за осигурените по чл. 4, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 4а от КСО. Считано от 01.01.2012 г. условието за прекратяване на осигуряването с цел отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст за лицата, осигурени на основание чл. 4, ал. 1, т. 5 и т. 7 - 9, ал. 2, ал. 3, ал. 5 и 7 от КСО, не е задължително. Това означава, че от 01.01.2012 г. е отпаднало изискването за прекратяване на осигуряването с оглед отпускане на пенсия за ОСВ за изпълнителите по договори за управление и контрол на търговски дружества, какъвто е А.. Предвид изложеното е направил извод, че когато правото на пенсия за ОСВ е възникнало към 03.12.2011 г., както това е станало А., пенсията е следвало да му бъде отпусната от датата на придобиване на правото, съгласно чл. 94, ал. 1 от КСО, при условие, че заявлението е подадено в 6-месечен срок от тази дата. Заявлението си за пенсия А. е подал на 27.06.2012 г., след като 6-месечния законоустановен срок по чл. 94, ал. 1 от КСО е изтекъл, тъй като той започва да тече от 03.12.2011 г. и изтича на 03.06.2012 г. Поради това пенсията му правилно е отпусната от датата на подаване на заявлението - 27.06.2012 г.

Решението е връчено на лицето на 13.11.2012 г. В срока по чл. 118 от КСО А. е обжалвал решението пред съда с жалба вх. № ЖП-952 от 20.11.2012 г. в СУСО и вх. № 11327 от 23.11.2012 г. по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство е подадена в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден компетентен орган и в предписаната от закона форма. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но решението е издадено в нарушение на материалния закон.

В случая не се спори, че оспорващият е бил изпълнител по договор за управление и контрол в търговско дружество до 30.06.2012 г. и като такъв е бил осигурен на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО до посочената дата. Поради това, съгласно чл. 94, ал. 1, предл. 2 от КСО (ред. ДВ, бр. 104 от 2005 г., в сила от 27.12.2005 г.), пенсия за осигурителен стаж и възраст е могла да му бъде отпусната от датата на прекратяване на осигуряването, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от прекратяване на осигуряването, независимо от изпълнението на предпоставките на чл. 68, ал. 1 от КСО и наличието на осигурителен стаж и възраст. До края на 2011 г. осигуряването на оспорващия не е било прекратено и следователно не е била изпълнена една от изискуемите в закона предпоставки за отпускане на пенсия за ОСВ. С ДВ бр. 100 от 2011 г., в сила от 01.01.2012 г. нормата на чл. 94 от КСО е изменена, като видно от редакцията на ал. 1 и ал. 2 на посочената разпоредба, за отпускането на пенсия за ОСВ на оспорващия, в качеството му на осигурено лице на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, е отпаднало изискването за прекратяване на осигуряването. От 01.01.2012 г. пенсия за ОСВ вече е могла да му бъде отпусната от

датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от тази дата.
Видно от разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от КСО (ред. ДВ, бр. 100 от 2011 г., в сила от 01.01.2012 г.) право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на 60-годишна възраст от жените и 63-годишна възраст от мъжете и осигурителен стаж 34 години за жените и 37 години за мъжете. В ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че от 31.12.2011 г. възрастта за пенсиониране се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца до достигане на 63-годишна възраст за жените и 65-годишна възраст за мъжете, а осигурителният стаж се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца за жените и мъжете до достигане на 37 години за жените и 40 години за мъжете. Предвид посочената правна регламентация през 2012 г. мъжете са можели да се пенсионират при навършени 63 г. и 4 месеца възраст и натрупан стаж 37 години и 4 месеца, а жените - на възраст 60 години и 4 месеца и придобит стаж 34 години и 4 месеца. Видно от датата на раждане на оспорващия, същият е достигнал изискуемата възраст за придобиване право на пенсия на 03.04.2012 г., към която дата е имал и изискуемият от закона стаж от стаж 37 години и 4 месеца. Поради това именно на 03.04.2012 г. същият за първи път е придобил право на пенсия по смисъла на чл. 94, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, в изискуемата към датата на придобиването на пенсията редакция на посочените разпоредби (ДВ бр. 100 от 2011 г., в сила от 01.01.2012 г.). С подаването на заявление на 27.06.2012 г. същият е спазил предвидения в чл. 94, ал. 1 от КСО шестмесечен срок от датата на придобиване на правото, поради което пенсията неправилно му е била отпусната от датата на подаване на заявлението.
Предвид изложеното обжалваното решение на директора на СУСО, с което е оставена без уважение жалбата на А. срещу оспорените разпореждания разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ и срещу разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ се явява издадено в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменено. Оспорващия е придобил за първи път право на пенсия за ОСВ на 03.04.2012 г., поради което и предвид факта, че е спазил предвидения в чл. 94, ал. 1 от КСО шестмесечен срок за подаване на заявлението си, пенсия за ОСВ следва да му бъде отпусната именно от тази дата. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените с настоящето решение задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона.
За пълнота следва да се изложи, че в оспореното решение на директора на СУСО е допусната грешка досежно номера на оспорените разпореждания, като за разпореждането от 09.08.2012 г. е посочено, че е с № [ЕГН], вместо посочения в него № [ЕГН], а за разпореждането от 27.09.2012 г. е посочено, че е с № [ЕГН], вместо посочения в него № [ЕГН]. Доколкото не е налице поправка на очевидна фактическа грешка в оспореното решение в тази част извършена по реда на чл. 62, ал. 2 от АПК, това съставлява самостоятелно основание за отмяната му, тъй като горестоящият административен орган се е произнесъл по законосъобразността на посочените в решението актове без да е сезиран с жалба срещу тях.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. А. решение № РО-736 от 08.11.2012 г. на директора на Столично управление “Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение негова жалба вх. № ЖП-859 от 15.10.2012 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 09.08.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“ и срещу разпореждане № [ЕГН] от 27.09.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване“.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган – директора на Столично управление “Социално осигуряване” за ново произнасяне по жалба вх. № ЖП-859 от 15.10.2012 г. подадена от Н. С. А., при съобразяване на дадените в настоящето решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: